

1.

Zaterdagavond – 6 November

Het is al donker, de hemel is zwaarbewolkt, het is koud en het miezert. Typisch het weer van een novembermaand, dus helemaal geen weer om buiten te zijn.

Toch rent ze daar als bezeten door het bos tussen de struiken door, terwijl de takken in haar gezicht zwiepen. Haar blote voeten doen pijn op de ruwe ondergrond van afgebroken takken. De kou van deze herfstnacht voelt ze niet. Ze rent alleen maar en blijft rennen, ze rent voor haar leven, ze rent in blinde paniek! Verder, ze moet verder, weg van waar ze vandaan komt, weg van dat monster. Maar waar naartoe? De angst drijft haar voort, het maagzuur brandt in haar keel, ze hijgt, is buiten adem maar moet door, vlucht verder, weg van hem. Haar schouder wordt open gehaald aan een scherpe tak. Haar geboeide handen houdt ze ter bescherming voor haar gezicht, wat het rennen lastig maakt. Ze is helemaal naakt, over haar hele lichaam verspreid heeft ze al veel striemen van takken en struiken, tot bloedens toe. Verder nu, doorgaan, waarheen dan ook, zolang ze maar weg komt van hem, volhouden nu.

In haar hoofd is het een chaos na wat ze heeft meegemaakt met dat monster. Hoe is het haar gelukt die beproeving te doorstaan? De angst en pijn die ze voelt, laten haar nergens anders aan denken dan aan rennen, vluchten. De adrenaline stuwt haar voort samen met een ijzeren wil om bij dat monster weg te komen.

Het bos loopt iets af, het is de helling van een kleine heuvel. Ze glijdt uit en rolt door. Haar huid wordt nog verder opengehaald. Bloed en modder gaan een verbond aan. Ze probeert weer op te staan, een tak slaat in haar gezicht, maar ze moet verder, ondanks de pijn. En weer doorgaan.

Nooit mag hij weer bij haar komen. Nooit meer zal hij haar mogen aanraken. Nooit meer zal ze doen wat hij zegt. De blik in zijn ogen kan ze niet uit haar gedachten krijgen. Een blik die haar dwong dingen te ondergaan die zo afschuwelijk waren, dat ze nog liever dood wilde. Nooit mag hij meer zulke dingen met haar doen. Onherstelbare dingen. Maar nu is ze daar weg. Nu is ze niet meer bij hem. Ze moet nu doorgaan, ver van hem weg, heel ver.

Niet veel later valt ze struikelend met haar hoofd tegen een boom. Het maakt haar duizelig, ze voelt het bloed over haar gezicht lopen. Ze moet even blijven zitten, een moment maar, om op adem te komen. Zou hij achter haar aan zitten? Ze weet het niet, maar denkt van wel, dus staat ze weer op, ze moet verder. De kou begint haar te overmannen. Het bewegen gaat steeds moeizamer en de vermoeidheid begint haar tol te eisen. Weer valt ze. Maar ze mag nu niet stoppen. Door, ga door, dwingt ze zichzelf. Hij zal dit nooit meer met haar kunnen doen, daar zal ze voor zorgen. Alles beter dan weer bij hem terugkomen. Ze staat weer op en gaat verder. Struikelend gaat ze voort. In de verte, daar tussen de takken en struiken door, is dat licht? Moet ze daarheen of is ze dan weer terug van waar ze kwam? Ze moet blijven gaan, ze heeft geen keus. Volhouden, ze mag niet opgeven. Haar blote voeten zijn helemaal kapot en zitten onder het bloed en het vuil. De striemen op haar lichaam en de verwondingen door de takken beginnen ook steeds meer te bloeden. Hoe lang kan ze dit nog volhouden? Vluchten, wil ze, nooit meer terug naar hem, maar haar krachten nemen af. Komt hij achter haar aan? Hoort ze iets? Hoe lang moet ze nog doorgaan? Zal ze echt aan hem kunnen ontsnappen? Hoe lang kan ze dit nog volhouden? De paniek slaat toe bij de gedachte dat hij misschien vlak achter haar zit. Toch geeft dit haar weer nieuwe kracht. Ze probeert het weer, ze is nu zo ver gekomen, ze mag nu niet meer opgeven. In het donker is nauwelijks te zien waar ze loopt. Als een blinde rent ze verder, als door de duivel gedreven. Nog meer takken die tegen haar armen en in haar gezicht slaan en tegen haar hele lichaam. Het wordt haar langzaam te veel. Met haar laatste krachten gaat ze door, verder, ze moet blijven gaan, weg van hem. Nu niet meer opgeven.

Ze rent, nee vlucht, of de duivel haar op de hielen zit. Maar hij was erger dan de duivel. Hij kwam niet uit de hel, hij wás de hel! Ze struikelt weer, haar hoofd slaat weer tegen een boom, ze valt languit op de grond, glijdt in een greppel en blijft liggen. Ze is kapot, ze kan niet meer. Ze sluit haar ogen, is dit dan het einde? Zal hij haar nu vinden?

Terwijl ze daar in die greppel ligt, in de kou, op scherpe takken, komen de beelden van een paar dagen geleden, toen ze van de praatgroep naar huis fietste, in slow motion weer aan haar voorbij. Ze ziet die dikke man weer die daar stond en hoe hij haar van haar fiets af de bosjes in sleurde voor ze er goed en wel erg in had. Hoe hij haar vast pakte en een hand op haar mond legde om haar schreeuwen te dempen. Zijn pokdalige gezicht, vette haren en stinkende adem. Met zijn ene hand op haar mond probeerde hij met de andere onder haar rokje te komen en haar legging en broekje uit te doen. Uiteindelijk scheurde hij haar broekje kapot en ging met zijn ruwe vingers naar haar schaamlippen en ging met misselijk makend geweld bij haar naar binnen. Ze voelde iets langs haar dijen lopen, dat kon bloed zijn, en dat wond hem blijkbaar op, want hij deed zijn gulp open, draaide haar om, waardoor ze nu uit alle macht begon te gillen, en ging met zijn stijve lid onder haar rokje. Nu schreeuwde ze nog harder; al was dit nu meer van de pijn dan van de schrik, maar niemand die het hoorde. De bewoonde wereld was te ver weg en over dit fietspad kwamen maar weinig mensen in deze tijd van het jaar. Het deed verschrikkelijk pijn en hij bleef maar stoten. Tot hij met een kreet en een zucht zich van haar af liet rollen, zijn gulp weer dicht maakte en er vandoor ging, haar liggend tussen de struiken achterlatend. Ze huilde onbedaarlijk en bracht haar handen naar haar verwondingen, alsof die troost konden bieden. Door de pijn kon ze niet meer helder denken. Zo lag ze nog toen ze door een andere man werd gevonden. Met gesloten ogen liet ze de hele wereld voor wat die was. Ze kon het niet meer aan. Weg wilde ze, weg van deze plek, weg van alle mannen, weg van deze wereld. Het was op; ze wilde nergens meer aan denken, ze wilde niks meer.

Dit was zo erg, erger kon niet, wat zou haar vader van haar vinden? Ze voelde zich vies, gebruikt, weggegooid, gedumpte. Terwijl ze zich afvroeg of ze nog wel verder kon leven, of ze met deze schande verder wilde leven, werd ze opgetild. Ze had de kracht en de moed niet meer om weer te gaan schreeuwen. Het maakte haar niet meer uit wat er met haar ging gebeuren. Ze liet het gebeuren, met haar ogen dicht. Maar de man sprak haar zachtjes toe en aaide over haar wangen. ‘Het komt allemaal goed,’ fluisterde hij.

‘Wij komen hier samen wel uit. Probeer mij eens te vertellen wat er is gebeurd.’

Ze kon geen woord uitbrengen. Snikkend en hikkend mompelde ze wat binnensmonds.

‘Toe maar, niet bang zijn, je bent nu bij mij, je bent veilig. Er zal je nu niets meer overkomen.’

Maar ze kon het niet, nog niet, misschien wel nooit meer, het verstikte haar. Ze durfde haar ogen niet te openen.

‘Zullen we een eindje gaan rijden, zal ik je naar huis brengen? Wil je wat drinken?’

Hij droeg haar naar zijn auto en zette haar erin. Ze liet haar hoofd tegen het deurraam vallen, nog steeds met haar ogen dicht. Het maakte haar, toen de auto begon te rijden, allemaal niet meer uit waar ze heen ging. Met zachte, bijna fluisterende stem probeerde hij haar een veilig en rustig gevoel te geven. Zelf kon ze nog geen woord uitbrengen, haar herinneringen aan die vreselijke gebeurtenis bleven haar overmannen.

Later herinnerde ze zich nog dat ze stopten en hij haar liet uitstappen, het was pikdonker, ze zag niet waar ze was. Ze was erg zwak en misschien daardoor wel te gewillig. Hij had zijn arm om haar heen en zo liepen ze verder een bos in. De hemel klaarde een beetje op, de eerste sterren waren al weer te zien, terwijl de maan zich nog achter wolken verborgen hield. Het was stil en rustig, de wind ruiste zachtjes door het bos. Ze keek vanuit haar ooghoeken naar hem en zag een vreemd gezicht, het leek wel een masker. Ze sloeg haar ogen snel weer neer. Wie was hij? Wat wilde hij? Hij vertelde fluisterend over het bos en de vogels en de dieren, die hij altijd in het bos zag als hij ging wandelen. Ze liepen verder tot hij een paar takken van een dichte struik opzij duwde, ze een soort kuil inliepen en hij daar een houten deur opendeed. Een deur die toegang gaf tot een ondergrondse ruimte.

‘Hier kunnen we even naar binnen gaan en iets drinken,’ stelde hij voor.

Ze kon nog geen woord uitbrengen en volgde hem slaafs naar binnen. Ze was er met haar hoofd helemaal niet bij, ze leefde in een trance. Binnen kreeg ze het koud, de ruimte was spookachtig donker. Met een half oog zag ze donkere gangen en deuren naar kamers, kale muren, een donker plafond, niets aan de muren. Er liepen rillingen over haar rug.

‘Ga maar even aan die tafel zitten, dan schenk ik iets in.’

Door al deze gebeurtenissen was haar mond kurkdroog en pakte ze het glas met water met beide handen aan en dronk het in één teug leeg. Voorover leunend met haar hoofd op haar armen rustend op de tafel voor haar, sloot ze haar ogen weer. Nee, niet je ogen dicht doen, dan zie je die vieze dikke man weer.

Ze probeerde zich te vermannen, maar haar oogleden werden zwaar. Wat was er met haar gebeurd, wat ging er nog met haar gebeuren? Het duizelde haar en ze wilde het liefst gaan liggen.

‘Word je slaperig?’ vroeg hij. ‘Wil je even gaan liggen? Kom maar mee naar de bank, even rusten is goed voor je.’

De kracht ontbrak haar om nog iets anders te doen en ze liet zich door hem naar de bank leiden en ging liggen. Haar ogen werden zwaar en ze viel in een diepe slaap.

Met een schok opent ze nu haar ogen weer, ze ziet de donkere bomen, voelt de zachte regen op haar blote lichaam en herinnert zich weer wat er is gebeurd en waar ze is. Ze moet verder, vooruit, rennen, weg van hem. Ze komt weer overeind, kruipt uit de greppel en begint te lopen, rennen lukt haar niet meer. Het gaat nu een stuk moeizamer, maar het moet, ze moet verder. In de verte ziet ze licht tussen de bomen. Daar moet ze heen. Hou vol. Ze strompelt verder in de richting van het licht. Dan valt ze hard en schreeuwt ze het uit. Haar voet is achter een wortel blijven hangen, ze voelt een helse pijn en kan er bijna niet meer op staan, maar ze moet door. Laten er in godsnaam mensen in dat huis zijn. Het wordt nu meer struikelen dan lopen. De pijn in haar enkel is ondraaglijk. Nog even maar, hou vol, je mag het nu niet opgeven. Het licht komt dichterbij. Een stukje nog. Daar is misschien iemand die kan helpen, die kan zorgen dat hij haar niet meer te pakken krijgt. De laatste meters naar het huis worden een marteling. Ze struikelt door het tuintje naar de voordeur. Daar valt ze met een harde bonk tegenaan. Ze heeft het gehaald. Ze kan nog net de kracht opbrengen om met haar vuisten op de deur te bonken. Na het wilde bonken op de deur gaat die langzaam op een kier, iemand kijkt door de deurspleet. Ze kan niet meer, ze is op, leeg. Ze valt neer tegen de deur, die nu open schiet. De vrouw achter de deur schrikt en slaakt een luide kreet bij het zien van het naakte meisje met veel schrammen en bloed over haar hele lichaam. Een klein hondje begint aan haar te likken, maar de vrouw trekt hem bij haar vandaan. Ze steekt haar geboeide handen krampachtig omhoog, als een machteloos gebaar dat om hulp vraagt, terwijl een rauwe oerkreet haar mond verlaat. De ogen waarmee ze de vrouw aankijkt stralen een verschrikkelijke angst uit, die de vrouw doet rillen. Half liggend op de drempel en met haar hoofd op de deurmat, slaakt ze nog een rauwe kreet en blijft dan uitgeteld languit liggen.

‘Piet, Piet, kom gauw,’ gilt de vrouw in pure paniek, terwijl ze het kleine hondje bij het meisje vandaan houdt.

Haar man komt aangestormd en kijkt verbijsterd naar het naakte en bebloede meisje op de deurmat. Dan tilt hij haar op en draagt haar naar de kamer.

‘Haal een deken en iets warmes,’ zegt hij tegen zijn vrouw.

Hij legt haar op een deken op de bank en legt nog een deken over haar heen. Ze kijken zwijgend en aangedaan op het meisje neer. Dan dringt het tot hen door dat ze eerst 112 moeten bellen. Heel opgewonden geeft hij de melding door:

‘We hebben hier een meisje aangetroffen, helemaal naakt en onder het bloed en de modder.’